ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني تــه چا وئیل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
پـــه خنـــدا شـو وئیـل ,, مـاتـه آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــــ ماته آئينه (افسانې)
* ليکوال ـــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــــ ۱۰۰۰
* بيعه ـــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ـــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډيمي)
* چاپ ځائے ـــــــ ضياء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې ديره پېښور

د ملاوېدو درک

- يونيورسټي بک ايجنسي خيبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډيمۍ د کتابونو دُکان پېښور يونيورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې ساندي فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل خټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمٰی شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفيسر اسير منګل ، ډاکټر زبير حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان خټک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده . بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله. ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے. او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په ترون د لائق زاده لائق سره اولیدل ... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي.

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے.

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي.

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم. زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لانورې هم پیاورې شي. چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي. زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خبر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه، متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د يوې ورېې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بيا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د يو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ـ او بيا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نه د ,, شعور ،، په درشل قدم ږدم نو تيندک وخورم او دغه تيندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د يو بې وسه او ناقراره ژوندون ورېې ورېې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئينانو د ژوبل زړونو هره يوه څړيکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بيا چې زۀ کله د نيمګړو نيمه خوا ارمانونو په ورانه هديره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,, احساس ،، ته وګورم نو د خيالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ـ زما د ,,امېد ،، آئينه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئينه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اوېرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ وليکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نهٔ یم ـ نهٔ پوهېږم چې د غه حق مې ,, لاشعوري طور ،، تر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زما دپاره دغه بس ده چې د خپلې مور ,, پښتو ژبې ،، په اوربل کښې مې د يو بل ګل د اېښودو هڅه اوکړه ـ هم په دې مې احساس او ضمير دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قيصه په شونډو زما راغله
احساساتو ترېنه جوړه افسانه کړه

په مينه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که
کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د
ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو
دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د
ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

❋	تندرونه	۱۲
❋	ماته آئینه	۲۰
❋	د شپې سیورے	۲۵
❋	ما معاف کړه	۳۱
❋	شناختي کارډ	۳۷
❋	ټیټې سترګې	۴۱
❋	څادر	۴۵
❋	لیکوال	۵۲
❋	خیالے	۶۵
❋	تهینکس ګاډ	۷۲
❋	اخبار	۷۷
❋	تصویر	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
❋	اوچې اوښکې	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنـدرونـه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکي تلـې راتلې ـ هغې ته نۀ خو د شـپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکرېدو نه خبر وه ـ نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ ـ خو چې کله به ئې په لرې واؤرېنو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړهٔ پرېوځي ـ

هغه د خپلې خيمې نه بهر ولاړه وه ـ کله به چې د اسمان برېښنا دخيمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپيا خوره وه ـ خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خيمې ته کتل چې پکښې دلالټين تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,, شين ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودهٔ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,وړمه،، لاهغسې ويښه وه ـ ګل مرجانه د څهٔ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خيمې ته راغله په خپلې لور راټيټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, وړمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانهٔ اخستو ـ د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې ـ ځان سره پټه پټهٔ وژړېده ـ هغې خپلې ماشومې لور ته څهٔ وئيل غوښتل چې بيا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خيرن شليدلي پيڅکي اوچې کړې ـ او بيا د خيمې نه بهر راووته ـ اسمان ته ئې وکتل او د وريځو زغليدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل ـ هغې ته ياد شول چې ,,سيد اغا،، به هغه په ورکوټوالي څومره چيړله او چې کله به ئې ورته د وادهٔ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے ـ

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې ـ اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر څهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان وږې تږې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې ـ زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې ـ د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي ـ په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه ـ اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي ـ بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ننښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ ـ فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم ـ ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو ـ

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه ـ چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه ـ ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لوري روانه وه ـ سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، ـ

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله ـ د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته ـ د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړهٔ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ,,وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔ خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودهٔ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔ وړمې به د مور په غېږ کښې سر ایښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه ۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې څارلې او د ماضي د دغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔ د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې ۔ چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔ هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تهٔ ولې ویښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زهٔ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تهٔ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څهٔ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل ۔ سیلۍ نوره هم سېوا شوه ۔ ګل مرجانې زوي له هېڅ جواب ورنهٔ کړو ۔ او په درنو قدمونو د ,,وړمې ،، خواله لاړه ۔ لس کلنې ماشومې ,, وړمې ،، سترګې وغړولې ۔ مور په تندي ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده ـ زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم،، شین ګل ساه نیولې ووې ګل مرجانې یو سوړ اسویلے وکړو ـ شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو ـ او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه ـ هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا دے راځم ،، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو ـ

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه ـ د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې ـ هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو دروند اسماني بوج راپرېوتے وي ـ ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل ـ هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي ـ هغه په یو ځائے اټاله ودرېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو يو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سيد اغا هم وليدو .چې سپينې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شين د ګل مرجانې په لور را روان ؤ. د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتهٔ نېغ ودرېدل .چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سيد اغا هم د خندا شين ليدو .او چې کله به تياره خوره شوه نو سيد اغا به په دغه تيارو کښې ورک شو .څهٔ ساعت تېر نهٔ ؤ چې د لالټين يوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه .ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه .رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله .هغه شين ګل ؤ په وارخطايۍ ئې مور ته ووې مورې ! زر واپس شه په وړمې څهٔ چل شوے دے.

ګل مرجانې چې يو ځل بيا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سيد اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي .په درنو قدمونو خيمې ته راورسيده او بيا چې د لالټين په تته رڼا کښې په وړمې راښکته شوه نو وړمې ورو غونډې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څهٔ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خيمې نه بهر ئې د سيد اغا خندا واؤريده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايئ کښې شاته وکتل او چې بیا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل نالیدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تــه رانغلــې زۀ دا ســتا پــه انتظــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ . ټول ښار په لوګو کښې پټ ؤ . ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکارېدل . ددغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیګر د نمانځه نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اورېدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خورېدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر اېښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه بنۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, میني ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ځارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,,توبه خدایه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ
دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودریدو کله به ئې د ګونګروګانوشرنګا سره د زړۀ درزا سپوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ
د ماښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغهٔ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښته.

,, وریځې ،، د هغهٔ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوټه اوبهٔ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې. او بیا د شپې په توره تیارهٔ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغهٔ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لړه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړهٔ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغهٔ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندي خوله ئې اوچه کړه او بیا نېغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه. ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نهٔ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونهٔ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختيار ه کريکه ووته ځکه چې ,, عکس،، ټول په وينو کښې لړلے شوے ؤ -

چــې مــې د فکــر آئينــه ماتــه شــوه
اوس به د ځان تصوير په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لا اوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځېدې راګرځېدې. کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي. شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګير چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپينو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه يو بل ته ډېر څۀ وئيل غواړي. چې شپه په غزيدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ يخه سيلۍ راوالوته. خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سيلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بيا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختيار کړو. تورو او ګورو وريځو يو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې. ګېر چاپيره داسې نوره تيارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ويريده. او چې کله به سيلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو. د کلي سپو به د اسمان بربښيدو ته ؤغپل خو يخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه ديوالونو د غورزېدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سيلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاڼۀ واړۀ راپرېوتل. لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د يو مئين په مخ ناقراره اوښکې کړېږې ورږې رواني شي.

په دې ځول او طوفان کښې سياله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سيلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټېل ناټېل کولې او کله کله به ئې د سيالې د مخ نه څادر هم پورته کړو ـ خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تيارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل ـ چې کله به د سيلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوريدو نو سيالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي ـ

هغې به دغه ژړا اوريده او ورسره به ئې په سپين مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې ـ چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې يوه رڼا ښکاره شوه ـ سياله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل ـ رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه ـ او بيا د هغې په لور را روانه شوه ـ په رڼا پسې شاته يو سيورے را روان ؤ ـ ځول دنيا په مخه اخستې وه ـ او سياله دغه سيوري ته فکر وړې وه ـ

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سيالې نه په څۀ فاصله باندې ودريده ـ ولې سيوري لااوس هم د مقبرې په ونو کښې د سيلۍ په ټال جوټې خوړې ـ سيالې ساه راښکلې وه ـ ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو ـ ,, تۀ څوک ئې ، ، سيوري پوښتنه وکړه ـ د سيالې ټول وجود وبوږنېدو ـ په يخه يخنۍ کښې ئې په تندي توده توده خوله راماته شوه ـ په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سياله يم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـۀ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه . ,, پـه دې ځـول او طوفـان کښـې دلتـه څـۀ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه . سیاله ټوله خولـه شـوه . بـې اختیـاره ئـې د خـولې نـه وختـل ,, زۀ پـه ... زۀ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري په لهجه کښې تجسس ؤ . وار خطائي وه .

سیالۍ نۀ غوښتل چې وړاندې څۀ ووائي څو ناقراره سلګو ئې د زړۀ خبره خولې ته راوسته هغې په غـور سیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه . هغه قیصه ، کومې چې د سیالۍ ژوند ناقراره کړے ؤ . او ځان ورتـه مجرم ښکارېدو . د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالۍ مئین ؤ . خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان پـه شـپه ئـې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کړے ؤ . او د هغۀ لاش ئې بیـا د کلـي لـوئے نهـر تـه اچولے ؤ . خو د قاتل پته ئې ځکه نه وه لګېدلې چې د کلي پـه تانـه کښـې د هغـۀ د بـوډا او غریـب پـلار د خبرې اورېدو دپـاره هېڅوک هم نۀ وو. دا راز صرف او صرف سیالۍ ته معلوم ؤ . خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پـلار نیکـۀ په لمن داغ لګېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه .او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې .سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه .خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه .د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربرېښېدو او د سیالې سترګې د سیوري په مخ پرېوتې .د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ .د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ .په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې .

د سیالې خوله وازه پاتې شوه .بیا ئې په وار خطایۍ ووې .,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیوري به لا څۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو .ورسره د باران کرږې وږې شیبې هم راغلې .په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل.رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه .او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو.د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل.رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه .د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو .

پـه سلګو کښي هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماریې زۀ ... زۀ په ډېرو زیارتونو وګرځېدم . ډېرې توبې مې وویستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي . تا ماریې صرف او صرف تا ... زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟ ... تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوري نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولي دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے ليدلے ...منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم ماريې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د مارېې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو . د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخيال په نيلي سور کړو . او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو . ډيوه لا اوس هم د هغۀ سرته بليده . باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه . هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو .

,, ماريه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راورېدلې وه . هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رايادې شوې . هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو . ولې مارېې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه . هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله . هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے . د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو . د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شپبو يو بل پورې خنداکوله . هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډيوې په تته رڼا کښې ئې اخوا ديخوا کتل . بيا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بيا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بيرته کړه تږوله لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختيدلي وي . د کمرې په مينځ کښې اټاله ودريدو اواز بيا راغے ,, هسې دې دومره يادولم شابه دروازه بېرته کړه ،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي . په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې . د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو .

هغۀ يو ځل بيا ډيوه راواخسته د باران شېبې ښې تيزې شوې وې . او بيا چې څنګه هغۀ دروازه بيرته کړه نو چا ورله په مخ يوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو . هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې يو سپورے وليدو چې په بق بق خاندي . د هغۀ وجود وبُوږنېدو . دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډيوه ئې ايله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو . د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه . تږول ساه ساه شو . د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپورې چورلکونه خوړل . هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خندا ګانې اورېدې . په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصوير يو ځل بيا سينې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه ،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګري په شان ښکاره شو ځوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماريې تصوير هم د هغهٔ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پېوند د شال او شړۍ نهٔ شي
پهٔ رڼا ورځې باندې مهٔ وينه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارهٔ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ ـ او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ـ ,, کرمے ،، وړومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو ـ هغهٔ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نهٔ شوه کولے ـ خو د ژوبلو کسانو زبیرګي ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې ـ هغهٔ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وریځو داسې تور ځادر خور چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې ـ بیا ئې د خپلې بیتړۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل ـ د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیتړي بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه بـه ئې د هغـۀ پـه جېبونو تپول ـ خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه رابښکل ـ

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو ـ کرمي یوه اوږده ساه رابښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي پـه لاس ګړۍ تـه پـام شـو چـې ورکښـې د ,, ژونـد رفتـار ،، ځـلا کولـه ـ کرمـي لاس ور اوږد کـړو او ګـړۍ ئې تـرې جېب ته کړه ـ

کرمي به لانور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼاګانې ولیدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې ـ هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ.

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے. په کور کنبې چپه چپیا وه. هغه ګړۍ په لاس کړه او په کټ کنبې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړۀ کنبې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې. یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه. او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل. په دغه ذهني کشمکش کنبې د کرمي سترګې ورغلې.

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځۀ له پاڅېدلې وه. هغې په خوب اودۀ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغۀ په لاس ګړۍ ته پام شو نو زړۀ ئې بې اختیاره ودانګل. هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, ځۀ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مۀ جوړوه . سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه .

کرمے د مور په دوباره پوښتنه لږ وُېرېدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالیه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئیل ,, په سترګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنهٔ لوخړه ختلې وي ـ د هغهٔ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبے نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پرېوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپـــلو سترګو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیتې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې یو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غتې بي بي ،، به ورته د څهٔ کار ووئیل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بیا به یو خوا ته یوازې یوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سینه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائیکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, ځوانۍ ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل . په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نهٔ راتلو چې ګڼي ,, نازپرې ،، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لونړه به د نازپرې ښائست ته تینګېدے نهٔ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپرې دغه ,,نازونو ،، ته ځان نیولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشرې ورور وادهٔ له بر کندې ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا ځهٔ نوې خبره نهٔ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپرې ،، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټې اختر له جوړې کړې وې . هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځهٔ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوند خوند اوبهٔ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نهٔ پوهېده . دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه .مخامخ مشر خان ولاړ ؤ .هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې .ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هیڅ هم نهٔ ؤ .

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه .,, غټې بې بې ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې .مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولے شو د هغهٔ ذهن ته ډېر څهٔ راغلل .غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقیدل....د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ چې د هغـۀ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کـــه دې ســـترګې د شعـور کلـه بینا کړې
د خپل ذات په آئينه کښې به ,, ځان ،، وينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلـې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلي وو لکـه چـې چا پـه تېـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سپـین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ ـ ولې ,,جاولو،، بېخي تور کړے ۀ ـ د هغۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار د ے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تې بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه ځۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو ويښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ۀ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماړۍ له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ۀ ليدلے ـ هغۀ د الماړۍ په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ۀ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ۀ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ۀ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکې ئې تښتېدل څان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي، ، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غونډې وخندل.

د هغهٔ نوم ,, کشمال خان ، ، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه باندهٔ کښې وسیدو. په ټوله باندهٔ کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغهٔ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډے راؤړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ، ، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغهٔ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښهٔ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښهٔ ، ، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرڅ شول نو څهٔ به ئې د مور دوائي شوه او څهٔ ,,چائې ګوړه، ، .

هغهٔ به دا هر څهٔ د خپل خېرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به سترے سترے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څهٔ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته څوړند سر ولاړ ؤ . په مخ به ئې غټې غټې اوښکې راتلې او هر یو تکے به ئې د زړۀ تل ته کوزیدو . هغۀ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کۀ خیر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نۀ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ . په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکې خرڅېدل . کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو . خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو . ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو . لږ ساعت نه ډېر ساعت . هغۀ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغۀ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو . ورته به ئې په غور وکتل . په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې . هغه به ئې په تندي ښکل کړه . سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله ـ هغۀ ځآن سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا څادر به خپلې خور له یوه ورځ خا مخا اخلي ـ ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې ـ هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئیل چې ,,لالاتا دې خدائے لرې زما د سر څادر خو تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو ـ نن چې کله ګل جانه سحر وختې اوبو له لاړه ـ نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپارېدو ـ خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کښېږ وي ،، ـ

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډۍ په شا کړو او کلي ته راغے ـ نن د هغۀ ګېډۍ ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل ـ کباب د هغۀ ډېر خوښ وو ـ خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه ـ نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو څادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو ـ

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وینښه تېره کړه ـ کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه څادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئې اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپورې نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئې دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندې وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو. ,, دا په څو روپۍ د ے؟ ،، کشمالي غلي غوندې ووې. ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېد ے شي.

د کشمالي په سترګو تیارهٔ خوره وه. د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو . هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې . دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځهٔ سوه او درې اویا اوختې.

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې ونښته. بیا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډ ے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بوډۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاریدو. په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه ځادر؟...... ، ، دوکاندر به څۀ وئيل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې يوه ديسي ميم صيبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د ميک اپ ,, پيخې ، ، واضحه ښکاريدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حيا نه ښکته وکتۀ او چې په دويم نظر ئې ميم صيبې ته کتل نو د هغې هم هاغه ځادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خيال په تيزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل ځادر شته.... ، ، ,, ولې نشته خو په نغدو ، ، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اويا روپۍ ليدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمير سره خپله غريبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو يوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نيولے نۀ شو. د قرآن پاک اياتونه هغۀ واؤريدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته او کتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې. د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله. د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے. او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ. د کلي خلقو رامنډې کړې. د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې. هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې. د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ. د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول. د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو. په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ.

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل. هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے. په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو. خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس مېم صېب ته ور اوږد کړو. په کوم کښې هغۀ لااوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اويا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه يو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بيا ئې توده وينه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه مېم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لااوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اوليده... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې ټوخي په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لاد مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤرېدې ـ هغې په وار خطايۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې يو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بيا ئې په کټ غوړېدلې ,, ځادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بيا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ځادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په ويني ويني مخ ئې سترګې اولګېدې . هغې بې اختياره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا ... دا ولې؟ ،، هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وېښتهٔ ئې شوکول. خو د هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو پـه خپل وروړ راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپـل لالا مـخ تـه په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورتـه په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مـهٔ ژاړه ...تهٔ ولې خفه کېږې ...تـهٔ اوګوره کنه ... ,, مـا ...مـا ...خو درله داد ے ,, څادر ،، راؤړے د ے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پيرزو نشي
د غريب سړي ,, لوئے جرم ،، غريبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ،،پښتون کلتور ،، روایات لا اوس هم تول ژوندي وو ـ ګودرونه اباد وو اخترونه لاګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې ـ په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې ـ او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر رانتوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چيلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نيولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئيل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازيګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې يو بل ښۀ په اوبو وويشتل . خو چې کله به د ماښام په ترورمي کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئيل او نۀ به ورته زلمو وروڼو غاښونه چيچل . ځکه چې دا د دغه کلي ,,روايات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازيګر زلمو کبډي کوله . د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شريک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته سادګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ څنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ د دغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال ... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هرکله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ، ، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ، ، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولې شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ، ، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ، ، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ، ، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لاهغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګې مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوړیدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,,ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،-

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لېونۍ ,, مینې،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسېدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لاد چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,, ذاتي ، ، خبرو اوریدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لويه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مينه يقين لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د ليکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل ليکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بيا راغونډ کړل. د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول ديوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لويه بازي بائيللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاريدو. د خپل ځان مجرم . . . د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بيرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور ديوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطايۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په ميز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ ـ هغۀ په تندی، دغه تصویر را اوچت کړو ـ نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے ـ

,, تاته دې روبي مبارک شي ـ ما ستا هر څۀ ولوستل د وضاحت کولو هېڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زۀ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تۀ ... تۀ زمونږ دلتهون کوشش مۀ کوه ،، ـ

لیکوال دا هر څۀ څو څو ځله ولوستل ـ د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه ـ هغۀ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نۀ وو ـ هغۀ په رېپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څۀ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ ـ کله به ئې ,, روبي ،، یادوله ـ کله خپله ماشومه لور ,, خوږه،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې ـ هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل ـ هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نۀ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ ـ ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روايات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

څو مياشتې خو د کلي خلقو ليکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان يو خوا بل خوا وليدو ـ ولې بيا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د څوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربيتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې ليکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مينې د لمبو په اور کښې سوزي
هــاغــه روح بــه تــر ابــده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مینې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو یو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مینځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدائشي نوکر ؤ ـ پېدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نيکۀ هم د دې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقيده نۀ لرله ځکه نو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مينې اظهار کړے ؤ ـ ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نيازبينه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ايله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,,پښتو،، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته ـ د هغې خاوند د پلار ايکې يو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,,ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے ـ هغه به تهوله تهوله شپه يارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تويولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغير دا هر څۀ نيمګړي ښکاري ـ

د وادۀ نه يو کال پس د ګلالۍ خاوند امريکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ بـه ئې د صبر ساه راښکه ـ

او بیا یوه ورځ چې د ګلالۍ د کور تول خلق د محمد خان د زوئے وادۀ له بر کندي تـه لاړل نو پـه خوشي کور کښـې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزېـدل ـ د هغـې پـه زړۀ کښـې نـاقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نۀ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر راښکاره کړو او پـه حجره کښـې څوړنـد سر ناسـت شـېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نۀ منلو خبره وه څکـه نو زړۀ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاځېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بیا اواز کـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغـے ـ هغـې تـه ورتـه کـور تـه د دننـه راتلـو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمـره کښـې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالـۍ زړۀ بـې اختیـاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل پـه مـخ د وار خطـایۍ رنګونـو نور څۀ وئیل ـ

د څـۀ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بیـا ګلالـۍ پـه رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زۀ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زۀ هر څۀ کولے شم او تۀ خـو زلمـے ئـې تکـړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زېړ تښـتېدلے دے شـېر ګلـه د زلمـو سره بزدلي خوند نۀ کوي ،، هغې د شېر ګل پـه سـترګو کښـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,,
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاځېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورتې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې ـ هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه یخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازیګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم یخې وې چې څنګه څنګه شپه پخیده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پیشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بیرته شوه ـ په شېر ګل یوه تبه تله او بله راتله ـ هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده ـ هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بیا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه بړستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په یو دوه کښې اټاله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګیاه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو ـ هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه ستر ګې لګوي ـ مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل ـ خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو ـ هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله ـ هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي ـ

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه ـ شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او ستر ګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو ـ د مور نه ئې مخ واړولو او چې ستر ګې ئې پرانستې نو کشر ورور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو ـ شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړې ،، ستړے کړے خيالے لااوس هم بې غمه اودۀ ؤ ـ

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهینکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله کله به ئې یو بل ته وکتل ولې بیا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د یو بل د زړۀ درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې یو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د ښښتې ماشي د ځانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم . د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوږه خوږه هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزيدو د غه اواز هم اوريدو . په دې دومره خاموشۍ کښې ,, يو خاموشه اظهار ،، د مينې خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهيدل . ,, جمال ،، چې د ډير وخت نه د ,, شميم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختياره ووې ,, ش . . . شميم ،، شميم لکه چې د يو ژور خوب نه راپورته شوې وي . ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې . جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سينه کيږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئيل غواړم ،، شميم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي . د څۀ سوچ نه بغير ئې منګل د هغۀ په سينه کېښوده . او مخ ئې بلخوا واړولو . د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو . هغه په خپلو رګونو کښې د شميم د بدن ګرم والے محسوس کړو .

هغۀ غوښتل چې شميم د خپلې سينې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤريدې نو وبوږنيدو . هغه د شميم لاس په خپلې سينې پورې کلک ونيولو . ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننښتي اواز کښې ووے . ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شميم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ـ جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ـ او بيا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونيوۀ ـ ,, داسې مۀ وايه شميم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے ـ خو خدائے خبر جماله ... خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې يم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم ـ ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے ـ دا هر څۀ څنګه اوشو ،، ـ شميم يو نظر ښکته وکتل او بيا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ـ ,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ـ کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ـ هغې دومره قدرې ووې او بيا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې ـ جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مينې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ـ ,,شميم زما دې ستا په دې پاکه مينه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، ـ

په دې اورېدو خدائے خبر شميم ته څۀ خبره رايادہ شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې ـ ,,جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده دا ما څۀ وکړل ... زۀ څومره کم عقله يم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه د کټ لنګـي تـه کښېناسـتـه او پـه دواړه لاسـونو کښـې ئـې خپل مخ کلک ونیو ـ جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیـا ئـې پـه غریو کښې ووې ـ ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مینـې تقدس د جذباتو په لمبو کښـې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ بـاور لـره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ بـه درتـه ګـورم ـ شـمیم زۀ یـو شـډل پښـتون یم او د یـوې پښـتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیـا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه ـ

د کمرې نه بهر د شمیم مـور چـا سـره پـه خبـرو تیـزه تیـزه لګیــا وه او دلتــه د جمــال پــه زړۀ کښــې د مینــې طوفــان غـورځنګـونه وهل ـ ,, شمیم داسې مۀ کـوه څـوک بـه رانـنوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه ،، شمیم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښـې اعتمـاد ؤ خـو د جمـال نـه سـاګ سیلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او پـه رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکـه د پـاڼې رپېـده ـ د جمـال پـه ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغـه د شـمیم مـخ دواړو لاسـونو کښـې کلـک ونیـوؤ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې.د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفیت اندازه ونۀ لګولې شوه. هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوایښې وې.

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو اېښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو .نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ...خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو .جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه.د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـالاتــو زورولے یــمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نېک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هغوی د چا یقین نۀ راتلو چې ګني د هغۀ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے . هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغهٔ په وړاندې د هغهٔ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم یوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعلیم د کمي په وجه ایله د صوبېدارۍ عهدې ته رسیدلے ؤ. خو هغه مایوسه نهٔ ؤ او د خپل ارمان د تکمیل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې. ارشد اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ. پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قیصې کولې. او زلمي ارشد ته به ئې وئیل چې زهٔ د هغه ورځې په ارمان یم چې تا د فوځ د یو لوئے افسر په وردۍ کښې ووینم. هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ایس ایس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بیا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ایس ایس بي دپاره لاړو. او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو. د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې یقین او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل. د ارشد په لیدو د صوبېدار نېک عمل خان زړهٔ د خوشحالۍ نه بې اختیاره ودانګل او د زوي نه د څهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو ـ ارشد د خندا شین شو ـ او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې ـ او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو ـ

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې ـ مور ئې په نفلونو او دعاګانو نهٔ ستړې کېده ـ ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه ـ ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو ـ هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ ـ هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نهٔ پوهېدو ـ هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغهٔ ماتحت سپایان دي ـ په زړهٔ زړهٔ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول ـ په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغهٔ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغهٔ ته فوځي بېنډ غږېږي ـ د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل ـ فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ ـ او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کربنو کښې چاپ شوے ؤ ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ . . . او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،، .

کـــږه وږه کربښـــه د شـــکو پـــه ســـر
وختــه ! لاجوړ نـۀ ووم چـې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تهوله ورځ باران وربدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدهٔ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران ځاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څهٔ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې څپېړې ورکوي ـ

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغهٔ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغهٔ په ګس مټ او ښی خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نهٔ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغهٔ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغهٔ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ

سیفور یوه اړده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغهٔ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پتې درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پتې پسې پاځېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راؤخېژي نو... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل. بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو... ،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نژدې راغله ـ څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ ـ بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه ـ د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو ـ زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو ـــ خو خاموشه پاتې شوه ـ

د سیفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده ـ هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې ـ ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي ـ د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې توې کړي دي خو ـــ اوس ملامته یم ـ ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل یو نشې آباده ولې،، ـ بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو ـ او بیا ئې سیفور ته اوئیل ـ ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے ـ سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې ـ یو سوړ اسویلے اوکړو ـ ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي ـ زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي ـ خو ـــ بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوي چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي،، ـ ,,هو تاربنتیا اووے،، ـ بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو ـ ,, تا راته قیصه کوله،، ـ سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله ـ ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې ـ ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بیا ،، ؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه ـ بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ ځارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے . . . بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خواري په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوویشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ... چې کله د اور لمبه تیزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اولیدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئیل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غونډي پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سيفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اوليدو . د هغۀ سترګې بقې را اووتې په مرئ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کېخودو . بابا اوبوګنېدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به څۀ وئيل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څۀ واؤريدل . زما په زړۀ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د يو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغۀ ډز کول نۀ پښتو ده او نۀ غيرت دے . بابا نن سيفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، .

سيفور دا هر څۀ په خپلو غوږونو واؤرېدل . هغۀ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بيا سيفور د شپې په تيارۀ کښې په تيزئ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغۀ ته هېڅ نۀ ښکارېدل ... څو لحظې پس د ټول کلي خلقو يو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل.

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو.

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لااوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازيګر ښکلاګانو يو بل له غاړې ورکولې. په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پېدا کوله. د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې. کورونه ,, خړ ،، وو خو ضميرونه پاک وو. کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو. ديوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئيلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دواړو د کليو تر مينځه ايله دوه ميله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شريکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو يار ؤ ـ دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په يو بل شيندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بيا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په يو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعيم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صيب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قيصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قيصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د وروور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې مېجر صیب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په تول تېر ګران ؤ .ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول .د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتيا قيصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګيلې مانې کولې . ورځ تېره شوه . او چې کله ماښام تيارۀ خوريده نو مېجر صيب هم راغے . په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې . کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزيدو شوه نو کشمالې د کور په لويه کوټه کښې خپل درور او ,, بهائي جان ،، له کټونه سم کړل . خبرې وشوې . ګيلې ترسره شوې او بيا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل .

ټول خلق اودۀ شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو . هغې بيا بيا اړخونه بدلول . چې کله به ورله يو نازک غوندې خيال ضمير اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه . په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو . ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو . کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو . د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر يوړه . زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئيل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو . زر زر به ئې توبه وويسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټين کښې تيل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تيارو کښې ورک شو . دې تيارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو . جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شين ولاړ ؤ . ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې تورې تیارې ته وکتل ـ بیا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وینې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نیولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ یو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بیا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلـک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ایله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صېب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بیا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تـا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بيا ئې يوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تيارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زميدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل ددغه کلي والو سيوري ليدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه ټوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے ـ د هغۀ خولې له دوه درې ځله یوه ټپه راغله اوبیا ئې داسې د ذهن نه په بهرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه ـ

کلے دومره لرې نۀ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بیا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې ـ هغه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو ـ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل ـ

کلے د ټولو شریک ؤ ـ ځکه نو ورکښې هر یو مخ د بل سره اشنا ؤ ـ دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې یوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے. په کور کښې ډیوه تته شان بلېده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډیوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې ولیدې. زړهٔ ئې یو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ،، د هغهٔ مرۍ ونښته. ښځې ئې په خپل شلیدلي پیڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږې نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بیا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغري په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئیل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټین یوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې انداز لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صیب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زیاته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبیائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصیب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا لـه ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صیب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صیب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئیل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بیا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبیرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمینان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بیا ئې مور ته وکتل او بیا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزیده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکې تبه بيا سېوا شوې وه . سترګې ئې پټې وې . چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټيکسي موټر راوستو . مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه . او بيا چې دوي په ټيکسي کښې کښېناستل نو ډرائيور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ايسار نۀ شو ،،

ټيکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو . جنت ګل ورته په ريپډونکو شونډو خبره وکړه . او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو . ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تيږې پرتې وې . او ددغو تيږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو- هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول . د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بيا به ئې د تلو اشاره کوله . جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکليف ورسولے شي . اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے يم . او بيا زما سره زنانه ده . لږ سوچ اوکړئ سړيتوب هم څۀ شے دے . ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري رواياتونه . د ښار لوئې هسپتال ته ايله د يوې ګينټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګينټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسيدلے . د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپیدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وختـه څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل . هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه . هغه ماشومه وه . پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکري ئې ونۀ لیده . چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل .

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې . په تورو ویښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتي وو . د هغې زړۀ ډوب ډوب شو . ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو . او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه . هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه . د وجود په هر رګ کښې ئې نینې ورتیدې . ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله . او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه . هغه به ټوله ورځ اوشپه تو خیده . دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه .

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په ټوخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ، ، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ، ، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به یوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ، ، د بیمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادرکاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو ـ

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه ـ یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ، ، ـ څو ورځې هغه د امېد او ,,مایوسۍ ، ، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اوریدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په رښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکاریدو. د ډیرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزیدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډیر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤریدو ,, زما کشري بچي بیګاه تۀوله شپه شوګیره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډیر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هیره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کیدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغې ښه نصیبې ورته په رپېدونکو شونډو څه وئیل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ـ ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نۀ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې ترې نه په وارخطایۍ تپوس وکړوـ ,, نو ګني خدائے مکړه ناروغه دے ،، ـ خان نۀ دے ناروغه د هغۀ سپے ټائیګر ناجوړه دے ـ او مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ـ د بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کرږې ورږې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې ځوکه ښکاره شو ـ هغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحیم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیورې تت شان ښکارېدل ـ هغې دغه سېورو ته په سلګو سلګو ژړل او سېورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

ریـل ګـاډي ځـو کریکـې ووهلـې ـ او بیـا یـو درز سـره وخوزیدو ـ سهیل دغه درز په خپله سینه کښې محسـوس کړو ـ هغـه د سـګریټ نـه یـو دومـره اوږد کـش راښـکو چـې سـګریټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغـه لمبـه ونـۀ لیـده ـ او دا غـالباً ځکـه چې د هغۀ په زړۀ کښې د دې نه زیاتې لمبې بلې وې ـ هغه د ریل ګـاډي د کـهړکـۍ نـه سـر رابهـر کـړو ـ پـه ستېشـن کښـې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو. سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته. هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو.

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه بنۀ لرې کړه. سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې. سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت ټس ئې هم خور وو. سهېل ځو ځو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حياناكې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د يونيورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سيما ته دغه اندازه ولګيده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي يوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فيصله وکړه چې پلار ته د سيما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګير ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په يو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنيا ته د خپلې مينې قيصه بيان کړي خو د ,,خانداني روایاتو،، او د مشرانو د ,,عزت،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تويولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئيلے شوې ـ مبارکيانې واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله يوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو - ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده - زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي - چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي - زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه - تۀ خفه کېږه مه - دا د نصیبونو خبرې دي - د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ - هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سېوا شو - د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې - د دلاسو دا ورځې هم داسې تېرېدې - د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه - د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ -

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل - او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه - ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز ،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دویم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو - ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم . او هن ربښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان . ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي . خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم . زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،، .

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې . خو اوس دا خبره ګرانه وه . سهېل خط د یونیورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو . او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل . هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټرې ولګوله . چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو .

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خوریدو وو . د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې . یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو . ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده . خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو . هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راخستو ووئیل . هغه په خط پسې پاځېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل . چې ښځې ځنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو . زر زر ئې خط پرانستو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيما ددې خط سره د سهېل زړۀ د ماضي نغمه يو ځل بيا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په يونيورسټۍ کښې د هغه ګورې ونې سيورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازيګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سيورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سيورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خيال سيورے سيورے کېږي ،،.

د سهېل شونډې سپينې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سيما دې ياد هم وخت سره سره د سهېل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځويشت کاله پس بيا د سهېل بچي زلمي وو. هغوي د فيکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهېل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې . یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډېره وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلې ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهېل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکي نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلې وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوې وې کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ ښومره ښکلې او درونډ ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهېل ښو ښو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعې چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغې خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بيا ئې د زړۀ د تل نه يو سوړ اسويلے د شونډو سرونو له راغے . خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئيل .

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهايۍ تورې وريځې ګورې ګورې شوې . هغه به تهوله ورځ يوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ . د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو . خو په دغه تنهايۍ کښې ئې يو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه . هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو . د پارسل دپاسه ليکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سيما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غونډې اوخندل او بيا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران يم ،، بيا ئې ډېر په احتياط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهيل نه پخپله هم هېرې وې . سهېل ددې هر څۀ نه زيات د سيما خط لوستو ته لېواله ؤ . د پارسل په ويخ کښې يوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانستهٔ . او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې .

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه
مړه يم . پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ
چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ . دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي . تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے . خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،، .

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو . او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په سينه پروت وو. او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې .

کـه وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لا اوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل. بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې. په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپه لپه خاورې ولیدې. د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه تـولې مبـارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سـرلوړۍ دپـاره کـړې وې. ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څهٔ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغهٔ څهٔ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښتهٔ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتهٔ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغهٔ څهٔ ساعت دا هر څهٔ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغهٔ د خپل اوږد کوټ د جیب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتهٔ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده ـ هر چا پوزې نیولې وې ـ او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نهٔ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغهٔ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزاروئ ،،؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل . نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئې دفتر دے . هغۀ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئې لوئې افسرانو هم لګې کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي ددې بې حسۍ مخ نیوے نۀ شي کولے .

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسوېلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه . هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صېب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغۀ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره درونده ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو سترې کړے ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې.

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډیر لرې کړے ؤ هغۀ ډیر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پریوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ختې ومروړلو. نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډیرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو. او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ .خو چې کله په دغه انتظار سترے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے ،، هغۀ پوزه وچوښله .په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړې ختې ئې ووې ,,صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے ـ نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو ـ هغه لا په دویم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې ـ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,, درته مې وئیلي نۀ دي چې صیب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه ـ زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه ځټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ـ

هغه لا د وزیر صیب په انتظار کښې ؤ چې هغـه نـرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو ـ غمخور کاکا د هغـۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیـر صیب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ـ هغۀ د ننوتو سره د وزیر صیب په کړس کړس خندا واؤریده ـ چې مخامخ ئې وکتـل نو وزیر صیب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ـ چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تند ے ئې تریو کړو او پـه غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورتـه ئې ووې ,, دا ـ ـ ـ ـ د ممبر صیب خط د ے ـ د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صیب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې هغـه نـر ے نـروچکے سړ ے ساه ساه کمرې تـه راننوتـو او وزیر صیب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیـا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لاڅهٔ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده .خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوهٔ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل .غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته رانتوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اردر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم وٌ.

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو . لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو . او لاساه به ئې اخستې نۀ وه . چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ۋ .د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه . ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو.د هغۀ د فکر الوت د هغۀ د ذهن وسعت دومره سېوا ۋ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل.

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغۀ په مزاج کښې عاجزي وه .د هغۀ په عادتونو کښې سادګي وه . او د هغۀ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ۋ .ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي .په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خواږۀ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې. او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ۋ .هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ۋ .لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغۀ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ۋ . هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو .د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ...زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي.

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو - چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل - د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو - چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي -

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه - یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ،، ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو - د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ،، یو ځل ،، اورېدلے دے - ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ،، عجیبه سړے ئې ،، چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تائې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ،، چنار صېب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ،، چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې -

هغه ډېر ناقراره وو - او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب لیدو ته لاړ شي - د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو - خو لار ئې ورکه ورکه وه - ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسيدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګين د لږ ساعت دپاره اتاله ودريدو ـ او دې سوچ يوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ يم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے ليکوال څنګه نۀ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته يو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ . . . ـ هاغه اتي وال چنارے خو نۀ يادوې ،، لونګين ورته اووے نه بابا ... زۀ سپين ګل شاعر يادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګين چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه يادده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,, ... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اوريدو سره د لونګين لاړې تيرې شوې ـ

هغه چې د سپين ګل کور ته اورسيدو نو يو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې يو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زيات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپين هم نۀ ؤ ـ سړي لونګين ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګين په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي،، ... زۀ ... د سپين ګل چنار ليدو ته راغلے يم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل .لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو .زۀ چنار یم کنه ...د خدائے زوره وره . ثنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو .او اتاله اودریدو .

چې کله لونګین د چنار صېب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله .نو چنار صېب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي .ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي . او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے .عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زۀ لیکوال نۀ ګڼم ...او ځلمیه ...دوئي صرف په کرسو ناست دي .د ادب نه څۀ خبر دي .

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې .خو نۀ پوهېدو چې ... ثنګه په خبره کښې وار واخلي .اخر ئې زړۀ ټینګ نۀ کړو وئے وئیل ,, چنار صېب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني .دا ولې ،، چنار صېب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل .,, مېلمه ...دا کلے څۀ چې ددې دور یو لیکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې لیکلو .خویوه خبره درته کوم ګورې ...راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، . لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دې سوچ یوړو چې که د چنار صېب په دې لیکلو نن د چا غوږ نهٔ ګرېږي او څوک ورته درنښت نهٔ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته څهٔ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صېب د نسوارو یو تازه چونډے د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زهٔ هم داسې یم ـــ دې ادارو ته څهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څهٔ وي او معیار به ئې څهٔ وي ،، ـ ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغهٔ په خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صېب نه اجازت واخستو ـ او چنار صېب هم په زړهٔ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صېب د کلي نه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل رېبل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهن کښې د چنار صېب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړهٔ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارۀ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو ـ ستړے ستړے په کټ کښېنو پرېوتو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے ـ ولې لونګینه ځویه ـ جوړ خو ئې کنه ،، ـ هغۀ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه ـ او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه ـ

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو ـ او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مۀ خفه کېږه دا په شمار نۀ ده په معیار ده،، ـ ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ښیتې سترګې ملامته ولاړ وو ـ هغۀ د ځان سره اووے ـ هو ... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نۀ ده په معیار ده ـ

کـه هــر څــو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا ،، وئیلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپي د خپل ستړي ژوند نه فریاد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به تولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل ـ د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې ـ هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ ـ

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ، ، هم بې غمه اوده وه ـ خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې ـ هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې ـ خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ، ، شوه ـ خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ، ، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه ـ او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو ـ کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو ـ لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ ـ په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې ـ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو ـ په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولي وي ـ د هغې ساه راماته وه ـ او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده ـ د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري ـ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے ـ او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بيا بيا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبيرګي نه علاوه نور هيڅ هم نۀ شو وئيلے ـ

د يو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند يوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې يو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسيدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بيا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سينه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ يو ځل بيا خاوند ته په غور وکتل او وې وئيل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ يو ځل بره چت ته وکتل بيا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په يوه ساه ووې تۀ... تۀ وار خطا کېږه مه... بس چې که خير وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وريځې نورې هم ګورې شوې ۔د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ۔لېونۍ خپله بيماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قيامت پته نۀ لګيده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قيصه کړې وه ۔څوک چې نن مجبوره وه ... د بيمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سيټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه ۔د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو يو لوئے سيلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډې ميدان وي۔اکثر زنانه داسې ښکاريدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د ميک اپ نخښې هم د لرې نه ليدے شوې۔چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بيرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې به وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پتې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو ـ لېونۍ هم په يو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بيا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئيل او بيا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته رانننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغۀ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بيا ئې يو سوړ اسوېلي سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ، ،

د اپرېشـــن د نـوم سـره د لېـونۍ د خاونـد رنـګ زيـړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار ـ زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے ـ ددۀ به لار خلاصه شي ـ او زۀ به د سکون ساه واخلم او بيا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بيا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند يو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سیلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې ځۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تېوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمټو روڼه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل.... او بیادوه ګېنټې پس د اپرېشن د کمرې نه یو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوې مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپین څادر غوړېدلے ؤ. سټرېچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړې بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلېدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندې ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ،، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکې شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، ـ

ورځ یو ځل بیا ستړې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېـدو پـه غـرض روانـه شـوې وه ـ چـې لېـونۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپـل خاوند تـه وکتـل مسـکۍ شـوه ـ بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې ورونه او مور پلار چاپېره ناست وو ـ لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوختـه نیـولې وه او لکـه د لېونو ځان سره پـه خنـدا خنـدا لګیـا وه ـ ,, زۀ مـرګ نـۀ غواړم ـ زۀ ژوند غواړم ډېـر ژونـد ... د خپلې ماشومې زرقـېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغـې پـه سینه کښـې د مـور د مینې احساسات راپارېدلي وو ـ خوئېندې وروڼه ئې خاموشه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئـې د خوشـحالۍ اوښـکې تلـې راتلې ـ

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطايۍ لکيرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سواليه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپين ږيرو په جلالي سترګو کښې به د تيرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بيا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پيکه پيکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي. نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو. ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه. چې ځنګه ځنګه خلق بې کوره کېدل. د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده.

په لکهونو بې کوره... ژړیدلو، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته. خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالی په اسره پاتې وو. او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو. هر خوا سلګۍ وې. هر خوا ساندې وې. په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو. او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه. څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډوالو په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو. خو.... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډوالو نۀ د چا په ,, ایمان،، پوهېدل او نۀ په اسلام.

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې. د خپل وطن خلق ,, خپلو،، بې حیا کړه... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپی هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حيا ، عزت او پښتو امتحان راغے... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ... هم پښتنو اوبائيلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتيا شوه چې ,, پښتانۀ هر څۀ ته د ټينګې دي خو ,, پيسې ،، ته د ټينګې نۀ دي ،، .ډېر درانۀ ورکښې سپک شول .د رجسټريشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پيسو دپاره د پينځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، يتيمانو او کونډو رنډو حقونه ښۀ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د يو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شيرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تويه ولې او هر څۀ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل.او په خپل ويخ ضمير به ئې فخر کولو.د پيسو لالچ په مخه واخستو .هغه په يوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمير په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نۀ کور وو او نۀ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم . او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه . او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو . هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې . خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم . که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو . خو اوس ترې مذهب هم هیر وو . پښتو هم هیروه وه او غیرت هم .

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل . ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو . چې ناګهانه ورته خبر راغے . چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګېدلے دے . د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پرېوتو . د هغه په وجود لړزان راغے . د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې . کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې . هغه په لاره کښې زیر زېبخلے ولاړ وو . کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اسانې یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو . هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې ځوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،، شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ ځوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم ځوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال ۱۹۷۵ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، وړومبۍ شعري مجموعه،، چې په کال ۱۹۷۸ء کښې چاپ شوه.
۳	ویښې خوبونه	د یونیورسټۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال ۱۹۸۱ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال ۱۹۸۲ء کښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	وړمبے نعتیه مجموعه چې په کال ۱۹۸۹ء کښې چاپ شوه او په کال ۱۹۹۱ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال **۲۰۰۵**ء کښې بیا په کال **۲۰۰۲**ء او بیا په کال **۲۰۰۷**ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال **۲۰۰۲**ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پښخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال **۲۰۰۷**ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژوند او مبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روښن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال **۲۰۰۷**ء کښې چاپ شوے دے.
۱۲	ما هېرولے نهٔ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال **۲۰۰۸**ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,,لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے گنبد خضریٰ	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,,المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شـــعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library